

ความลับ หลังสแตจ คอนเสิร์ต

เรื่องเล่าจากผู้ที่กำกับการแสดงคอนเสิร์ตให้กับ
วง K-POP ที่ได้ชิงรางวัลแกรมมี่

CANDY CLOVER
เป้า

ความลับหลังสแตจคอนเสิร์ต K-POP

คิมชังอูก เขียน

คิมยุนจู วาด

CANDYCLOVER แปล

บันทึกการทำกับการแสดงคอนเสิร์ตในวงการ K-Pop จากโรงละครเล็กๆ
สู่สนามกีฬาเวมบลีย์

BTS BEGINS : 20150328-20150329

ฤดูหนาวปี 2014 เราเริ่มเตรียมคอนเสิร์ต

<2015 BTS LIVE TRILOGY EPISODE I : BTS BEGINS> ที่จะจัดขึ้นที่โซล
ในเดือนมีนาคมปี 2015

<EPISODE II : THE RED BULLET> เป็นคอนเสิร์ตลำดับแรกของคอนเสิร์ตไตรภาค
ที่จัดแสดงไปก่อนหน้านี้ <EPISODE I : BTS BEGINS> อันเป็นภาคต้น
ซึ่งภาคต้นนี้จะเล่าเรื่องราวจุดกำเนิดของบังทันโซนยอนดัน
จากในสตอรี่ไตรภาคนั่นเอง

<BTS BEGINS> คือคอนเสิร์ตเดี่ยวของบังทันโซนยอนดัน
ที่เป็น ‘การแสดงเฉพาะในกรุงโซล โดยไม่มีการทัวร์’
สุดท้ายการที่คอนเสิร์ตนี้จัด ‘เฉพาะ’ ในกรุงโซล
เลยกลายเป็นอะไรที่เหมาะสมกับชื่อ <BEGINS> อย่างน่าประหลาด
เพราะ ‘จุดเริ่มต้น’ นั้นมีเพียงครั้งเดียว

เราเรียบเรียงสตอรี่บอร์ดที่สร้างอิมเมจของเมมเบอร์

ให้ดูภาพใน VCR คอนเสิร์ตกับเมมเบอร์ตัวจริงบนเวทีผสมผสานกันได้

สลับไปมาระหว่างคาแร็กเตอร์ของเมมเบอร์ในชีวิตจริง

กับเมมเบอร์ในฐานะ ‘บังทันโซนยอนดัน’ (ซึ่งมีตัวตนคาบเกี่ยวระหว่างความเป็น
เด็กชายและชายหนุ่ม)

จากนั้นก็ทำ VCR เรื่องย่อกับคิวชีทการแสดงให้สอดคล้องกัน

องค์ความรู้การเล่าเรื่องราวที่ได้มาจาก <THE RED BULLET> และ <WAKE UP>

ส่องประกายใน <BTS BEGINS> และแทรกซึมลงไปในการแสดง

ผ่านวิธีการอันหลากหลาย

เวทีสร้างขึ้นเป็นตึกโรงเรียนที่ทรุดโทรม แต่ก็ยังดูน่าเกรงขาม
 กำแพงหลายจุดติดหลอดฮาโลเจนให้เหมือนเป็นร่องรอยกระสุนที่ฝังอยู่บนอาคาร
 เมื่อจอ LED ขนาดใหญ่ที่อยู่ตรงกลางเปิดออก
 ก็จะมีมองเห็นครูฝ่ายปกครองแสนน่ากลัวกำลังสอนอยู่ในห้องเรียน
 และมองเห็นห้องดนตรีเก่า ๆ ที่ไม่มีใครใช้แล้ว
 (ทุกอย่างทำขึ้นใหม่ให้เหมือนพื้นที่ต่าง ๆ ที่ปรากฏใน VCR)
 เมื่อจากตึกเรียนเลื่อนขึ้นไปด้านบน จะเห็นได้ว่าพื้นที่ว่างนั้น
 มีไฟและจอมอนิเตอร์ขนาดต่าง ๆ แขนงอยู่บนโครงสร้างหน้าตาประหลาด

เราติดตั้ง **สเตจ A** ไปจนถึงสเตจ B และ C เพื่อผู้ชมที่อยู่ใกล้
 อยากรวบรวมให้เมมเบอร์ทั้ง 7 ได้กระโดดโลดเต้นมากขึ้นอีกสักหน่อย
 แต่เพราะงานนี้ถูกกำหนดเอาไว้ว่า
 ต้องขายบัตรหมดเกลี้ยงใน 1 วินาที (ซึ่งก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ)
 เราจึงไม่สามารถวางสเตจให้ยื่นออกมามากกว่านี้ได้เพื่อรักษาพื้นที่สำหรับผู้ชม
 โซนสดนั้ง

พจนานุกรมคำศัพท์เฉพาะด้านการจัดคอนเสิร์ตของเจ้าเบ็ดผู้แสนดี

แสดงกับการตั้งชื่อให้มีประสิทธิภาพ

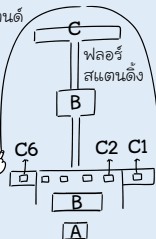
สเตจ A คือเมนสเตจหรือเวทีหลัก

สเตจ B คือเวทีที่ยื่นไปทางที่ที่นั่งผู้ชม และหากมีสเตจนอกเหนือไปจากเวทีที่ยื่นก็จะตั้งชื่อว่า
 สเตจ C หรือ D เป็นต้น การตั้งชื่อแบบนี้ทำให้สามารถสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพมาก ๆ

ยิ่งแพลนมีความซับซ้อนก็จะมีอุปกรณ์เยอะ ดังนั้นนอกจากเวทีหลัก
 และเวทียื่นแล้ว ต้องตั้งชื่ออุปกรณ์ให้ทรงประสิทธิภาพเช่นกัน ยังมี
 ลิฟต์เยอะ ยังต้องตั้งชื่อเรียงตามลำดับ จากเวทีด้านในสุดไล่มาเป็น
 A B C และถ้ามีลิฟต์เหมือนกันในระนาบเดียวกันทั้งซ้ายขวา ก็ต้อง
 ตั้งชื่อเรียงตามลำดับจากซ้าย เป็น C1 C2 C3 เมื่อหันหน้าเข้าหา
 เวที

แน่นอนว่าการตั้งชื่อมีหลายวิธี แต่วิธีนี้จัดง่ายสำหรับคนส่วนใหญ่
 และเพื่อให้ทีมงานทุกฝ่ายสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพก็จะต้อง
 ใช้ชื่อเดิม ห้ามปรับเปลี่ยนจนกว่าจะจบการทัวร์นั้น ๆ

ที่นั่ง
 บนสเตจ

เรื่องราวในการแสดงเล่าถึงวันที่ 2 มีนาคม 2013
ซึ่งเป็นวันที่เมมเบอร์ใน VCR เข้าเรียนโรงเรียนมัธยมปลาย
โดยมีครูฝ่ายปกครองแสนน่ากลัวยืนปักหลักอยู่หน้าประตูโรงเรียน
(เมื่อเข้าเรียนโรงเรียนมัธยมปลายในวันที่ 2 มีนาคม 2013
และผ่านเรื่องราวที่อยู่ใน VCR ของ <BTS BEGINS> กับ <THE RED BULLET> แล้ว
ก็จะเข้าสู่เส้นเรื่องที่ถูกวางไว้ให้โดดเรียนในวันที่ 13 มิถุนายน 2013 ซึ่งเป็นวันเดบิวต์จริง)

VCR แรกฉายรูปเรียนจบชั้นมัธยมต้นจริง ๆ ของเมมเบอร์
ตามด้วยเสียงไซเรนดังลากยาวกลางสถานที่จัดคอนเสิร์ต
นักแสดงผู้รับบทครูฝ่ายปกครองใน VCR <THE RED BULLET> ปรากฏตัวขึ้นมาบนเวที
กล่าวถึงข้อควรระวังในคอนเสิร์ต เช่น ‘ห้ามนักเรียนในโซนยืนผลักกันจากด้านหลัง’
‘ห้ามนำรูปหรือคลิปที่ถ่ายในโรงเรียน (สถานที่จัดคอนเสิร์ต)
ไปลงใน YouTube หรือ Instagram’
จากนั้นก็พูดว่า ‘พวกนักเรียนที่มาสายตรงนั้น รีบวิ่งมานี่เลย!’ และหายตัวไป

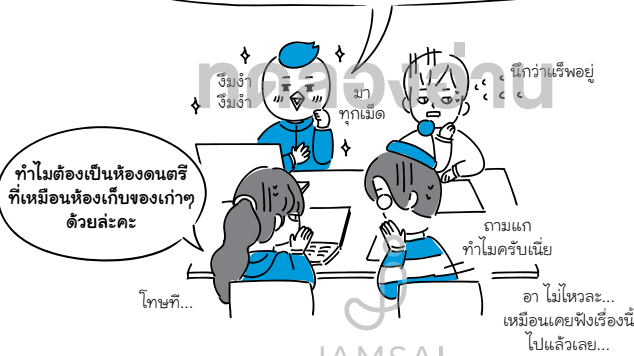
VCR ถัดมาฉายภาพเด็กหนุ่มทั้ง 7 ไปโรงเรียนมัธยมปลายเป็นวันแรก
จินสูกุฟัง ประกาศตัวราวโอป้าสุดหล่อในโบสถ์
V สวมเสื้อโค้ตตอกบกกี* กำลังเล่นกับน้องหมาแถวบ้าน
(เสื้อโค้ตตอกบกกีกับน้องหมาของวีมีที่มาจาก VCR นี้เอง)
จีมินกับจองกุกแฉะเจอกันที่สนามเด็กเล่นทั้งที่ยังไปไม่ถึงโรงเรียน
RM ศึกษาเส้นทางเดินรถอยู่ตรงป้ายรถเมล์
j-hope เดินกินช็อกโกแลตบาร์อย่างไรเดียยสา
(ช็อกโกแลตบาร์ของ j-hope ก็กลายเป็นชิกเนเจอร์ของเขาตั้งแต่ VCR นี้เช่นกัน)
SUGA เดินเพลงเขียนเพลงแร็ปในมือถือไปพลาง

นักเรียนทั้ง 7 ต้องไปทำความสะอาดห้องเรียนดนตรีร้าง
ที่เหมือนห้องเก็บของซึ่งไม่มีใครใช้แล้ว เป็นการทำโทษที่มาสาย

* เสื้อโค้ตตอกบกกี (꺾꺾이코트) เป็นโค้ตหนาที่กัลดกระดุมและเชือกใหญ่ ๆ ไว้ตรงด้านหน้า ตัวกระดุมมีลักษณะคล้ายแป้นตอก คือเป็นทรงยาวรี

อา เป็นคำถามที่ดีนะ

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ผมเผชิญกับตัวจริง ๆ ตอนนั้นน่าจะ ม.4 มั้ง
ฉันก็ไม่ชอบไปโรงเรียนเหมือนกัน แต่ไม่ได้ถึงขั้นต่อต้านหรอก เรียกว่าไม่ชอบเฉยๆ ก็ได้
แล้วฉันก็บังเอิญเจอห้องเรียนลับในซอกหนึ่งของโรงเรียน พอเปิดประตูสองชั้นเข้าไป
ก็เจอเปียโนเก่าๆ กับเก้าอี้ตัวยาวของคุณะร้องเพลงประสานเสียง ฝุ่นนี้จับหนาเตะเลย
คิดว่าสมัยก่อนคงให้เป็นห้องดนตรีก่อนจะถูกปล่อยทิ้งไว้วันแยะ ช่วงพักกลางวันหรือไม้ก็ตอนเย็น
ฉันจะเข้าไปร้องเพลงติดเปียโนที่นั่นบ่อยมาก กลายเป็นที่ซ่อนตัวแล้วก็เป็นที่ห้องดนตรีของฉัน
คนเดียวไปโดยปริยาย ถึงแม้เปียโนจะเก่าจนเสียงเพี้ยนไปหน่อย แต่ฉันก็มีความสุขมาก
สุดท้ายวันหนึ่งที่เป็นคาบเรียนด้วยตัวเองช่วงเช้า ฉันกับเพื่อนง่วงมากก็เลยแอบเข้าไปจับ
บนเก้าอี้ตัวยาวที่ห้องดนตรีนั้น ซึ่งครูประจำชั้นดันมาเจอเข้า ผลก็คือ...โดนหวดด้วยไม้ชอกก็
-เพิ่งรู้ว่าไม้ชอกก็มันแรงขนาดนั้นก็ตอนนั้นเนียแหละ... แล้วก็โดนลงโทษให้ทำความสะอาดทั้งห้อง
ตอนถูพื้นนี่ ถูแล้วถูอีกครบก็ยังไม่ออก หลังจากนั้นห้องดนตรีก็มีแม่กุญแจหนักๆ
มาคล้องไว้ เจ็บกว่าตอนโดนตีก็ตอนที่เสียห้องดนตรีไปเนี่ยแหละ
ถ้าจะบอกว่าเหตุการณ์นี้มีอิทธิพลกับชีวิตฉันล่ะก็...

ทดลองอ่าน

เด็กหนุ่มทั้ง 7 ที่เพิ่งได้มาพบกัน ก็ต้องหัวเสียตั้งแต่วันแรกของการเปิดเรียน
ทุกคนเข้าไปในห้องดนตรีร้างด้วยใบหน้าที่งอแง
กำแพงด้านหนึ่งของห้องเรียนดนตรีตั้งตระหง่านโดยมีภาษาอังกฤษ
ที่ไม่รู้ความหมายเขียนไว้เต็มกำแพง

(ข้อความภาษาอังกฤษเหล่านี้ส่วนใหญ่อ้างอิงมาจากรรณกรรมที่เกี่ยวกับ
'การควบคุม' 'การกดขี่ข่มเหง' 'การครอบงำ' ฯลฯ จากรรณกรรมเรื่อง 『1984』 ของ
จอร์จ ออร์เวลล์ และ 『โลกวิไลซ์』 ของอัลดัส ฮักซลีย์ เป็นต้น)

ในบรรยากาศอันน่าหดหู่และฉากที่ไม่คุ้นเคยของห้องดนตรีร้าง
มีปอดกระสุนเปล่ากลิ้งกระจายอยู่บนพื้นซึ่งฝุ่นจับหนาเตอะ
SUGA เริ่มดีดคีย์บอร์ดเก่าๆ ที่เขาค้นพบ

เด็กหนุ่มคนอื่นที่อยากรู้อยากเห็นก็มามุงดูกันทีละคนสองคน
และ j-hope กับจีมินก็โอบไหล่จินที่ยืนอยู่ตรงกำแพงคนเดียวพาเขามาร่วมวง
(บทบาทที่ทั้งคู่พาจินซึ่งแยกตัวออกไปจากกลุ่มเขามาร่วมวง
คือการสะท้อนคาแรกเตอร์ของ j-hope กับจีมินที่ปกติมักคอยดูแลคนอื่น)
เหล่าเด็กหนุ่มเริ่มเปลี่ยนบรรยากาศห้องดนตรีร้างด้วยคีย์บอร์ดเพียงตัวเดียว

เมื่อ VCR จบลงและจอ LED ตรงกลางเวทีเปิดออก
ก็จะเห็นเมมเบอร์อยู่ประจำตำแหน่งที่ห้องดนตรีร้างเหมือนใน VCR
SUGA ตัวจริงนั่งอยู่หน้าคีย์บอร์ดเหมือน SUGA ในคลิป
จากนั้นท่อนเปิดตัวของเพลง JUMP[♫] ที่เรียบเรียงด้วยคีย์บอร์ดเป็นหลักก็ดังขึ้น
พอเมมเบอร์ซึ่งร้องเพลงและเล่นสนุกอยู่ในห้องดนตรีร้างเดินลงบันไดมา
ก็ถือเป็นการเริ่มต้นคอนเสิร์ต
โดยชินโอเพนนิ่งนี้ตั้งใจเล่าเรื่องให้เหมือนทุกอย่างกระโดดออกมาจาก VCR นั่นเอง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3QEDICf>